

Arrest

nr. 276 949 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRE
Louisalaan 522 bus 1
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. PEHARPRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen ben je in 2008 geboren in Athene (Griekenland) en heb je de Albanese nationaliteit. Toen je ongeveer drie jaar oud was, gingen je ouders uit elkaar. Je ging samen met je moeder V.N. (...) (O.V. X) naar Albanië waar je samen met je grootouders langs moederskant R. (...) en F. (...) in het dorp Ferraz in de regio Fier woonde. Jullie woonden er ongeveer acht jaar maar toen werd je moeder gediagnosticeerd met de auto-immuunziekte lupus. Ze reisde naar België waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende op 12 oktober 2018. Ze vreesde dat ze problemen met je vader zou kennen, dat ze in Albanië niet de nodige medische zorgen zou kunnen krijgen en dat ze in Albanië niet zou kunnen overleven gezien een gebrek aan een bereidwillig netwerk. Op 14 mei 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het verzoek om internationale bescherming van je moeder kennelijk ongegrond omdat er geen geloof werd gehecht aan haar vrees voor

je vader en omdat ze niet aannemelijk had gemaakt dat ze geen beroep zou kunnen doen op de hulp en de bescherming van de Albanese autoriteiten indien ze wel problemen zou ondervinden. Er werd verder geen geloof gehecht aan haar verklaringen omtrent haar medische en financiële situatie en haar gebrek aan een bereidwillig netwerk in Albanië. Ze ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Jij was intussen naar Griekenland verhuisd waar je ongeveer drie jaar bij E.N. (...), je tante langs moederskant, verbleef. Je tante behandelde je slecht, schold je vaak uit, sloeg je zo hard dat je nog steeds een litteken hebt en probeerde je eens te verstikken met een kussen. Je keerde eind 2020 terug naar Albanië en ging opnieuw bij je grootouders langs moederskant in Ferraz wonen. Je grootvader sloeg je regelmatig waardoor je soms het bewustzijn verloor. Je bracht je moeder op de hoogte van de slechte behandeling door je grootouders en je moeder stuurde haar vriendin N.M. (...) naar Albanië om je mee te nemen naar België. N.M. (...) reisde naar je grootouders, bleef er overnachten en de volgende dag gingen jullie met het vliegtuig naar België waar je aankwam op 26 juni 2021. Op 28 juni 2021 diende je een verzoek om internationale bescherming in. Je grootouders zeiden vervolgens tegen je moeder aan de telefoon dat ze je in een instelling willen plaatsen omdat ze je gek vinden.

Je vreest bij een eventuele terugkeer naar Albanië dat je grootouders je slecht zullen behandelen en je in een instelling willen plaatsen. Je vreest ook dat je vader je opnieuw zou slaan omdat hij dat in Griekenland al heeft gedaan.

Ter staving van je verzoek leg je volgende documenten neer: een kopie van je huidige Albanese paspoort neer; een kopie van je volledige verlopen paspoort; de originele volmacht van N.M. (...) om met jou het vliegtuig te nemen van Albanië naar België; een kopie van een attest van een pediatre d.d. 31/08/2021 waaruit blijkt dat je cysten hebt die eventueel dienen opgevolgd te worden; een kopie van een attest van een verpleegster d.d. 14/10/2021 waaruit blijkt dat je sinds 11/10/2021 psychologisch wordt opgevolgd; en enkele geluidsfragmenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Voor zover je verklaarde dat je gek bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07/10/2021, p. 3, 7) moet worden opgemerkt dat je weliswaar een attest neerlegde waaruit blijkt dat je sinds 11 oktober 2021 psychologisch wordt opgevolgd maar hieruit blijkt op generlei wijze met welke psychologische problemen je kampt, wat de ernst ervan is, welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat je niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat je accuraat, concreet en uitgebreid op de je gestelde vragen kon antwoorden en gaf je aan het einde van het onderhoud ook aan alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 12). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat je afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van jouw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in jouw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Wat betreft je problemen met je grootouders slaagde je er niet in op coherente wijze uiteen te zetten wanneer deze slechte behandeling plaatsvond. Je beweerde dat je grootouders je slecht begonnen te behandelen ongeveer twee maanden voor je persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dit houdt evenwel weinig steek omdat je toen reeds in België verbleef (CGVS, p. 5). Over de verwondingen die je opliep ten gevolge van de slagen van je grootvader zei je eerst dat je soms het bewustzijn verloor omwille van de slagen (CGVS, p. 5) en dat je grootmoeder je dan naar het ziekenhuis bracht waar je zei dat je ziek was (CGVS, p. 6). Je stelde echter onmiddellijk erna dat je eigenlijk nooit naar het ziekenhuis bent gegaan omwille van slagen (CGVS, p. 6). Later in het onderhoud bij het CGVS zei je dat je één keer bijna tien minuten lang het bewustzijn verloor in Albanië omwille van slagen van je grootvader en dat je denkt dat

je toen naar een arts bent gegaan (CGVS, p. 11). Voorts is het vreemd dat zowel jij als je moeder nog steeds op regelmatige basis contact onderhouden met je grootouders en hierbij over banale zaken spreken (CGVS, p. 7) ondanks het feit dat je je moeder hebt verteld over de slechte behandeling door je grootouders (CGVS, p. 5). Je bracht verder geen enkel concreet bewijs aan van de slechte behandeling door je grootouders. Je zei nochtans dat er bij je grootmoeder documenten liggen van je bezoeken aan het ziekenhuis (CGVS, p. 6). De geluidsfragmenten die je neerlegde, waren amper te begrijpen en hebben een zeer beperkte bewijswaarde aangezien de omstandigheden en het tijdstip waarop deze opnames gemaakt werden, onmogelijk te bepalen zijn. Tot slot moet nog aangestipt worden dat je deze problemen met je grootouders helemaal niet vermeldde toen je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd of er nog iets gebeurd was in Albanië nadat je moeder er vertrokken was. Je vermeldde toen enkel psychologische problemen (vragenlijst DVZ d.d. 08/07/2021, vraag 7) hetgeen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de problemen met jouw grootouders nogmaals ondermijnt. Gelet op voorgaande heb je nauwelijks aannemelijk gemaakt dat je in Albanië problemen kende met jouw grootouders.

Betreffende jouw verklaringen dat je ook problemen kende met jouw vader – je verklaarde dat hij je in Griekenland geslagen heeft en dat je bij een terugkeer naar Albanië vreest dat dit opnieuw zal gebeuren (CGVS, p. 7 en 9) - kan er gewezen worden op volgende vaststellingen. Het feit dat de verklaringen van je moeder omtrent de (slechte) behandeling van je vader niet geloofwaardig waren, zet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling. Daarnaast kan worden opgemerkt dat je vanuit België nog vier à vijf keer per week contact onderhoudt met je vader (CGVS, p. 3), hetgeen een houding is die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade ten overstaan van je vader. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de vrees voor jouw vader.

Wat er ook van zij, je hebt niet aannemelijk gemaakt dat je in geval van een terugkeer naar Albanië bij problemen met jouw vader of, in zoverre hier geloof aan gehecht kan worden, met jouw grootouders niet zou kunnen rekenen op de hulp en de bescherming van de Albanese autoriteiten. Je deed immers nooit beroep op de autoriteiten om hulp of bescherming in te roepen voor jouw problemen (CGVS, p. 8 en 10). Je hoorde andere mensen zeggen dat de Albanese staat niet veel helpt en zag dat mensen in jouw wijk geen hulp kregen van de Albanese overheid maar hebt geen enkele concrete reden aangehaald waarom jij persoonlijk geen hulp zou kunnen krijgen van de Albanese overheid (CGVS, p. 12). Wat betreft eventuele problemen met je grootouders of met je vader blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden

het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent voorts dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht.

Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschermingsdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming

bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Betreffende jouw verklaringen dat je niet in Albanië wil wonen omdat je weet dat je er niet welkom bent (CGVS, p. 11), kan er opgemerkt worden dat er in het kader van jouw moeders verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal geoordeeld werd dat ze niet aannemelijk had gemaakt dat ze geen beroep zou kunnen doen op een bereidwillig netwerk. Jouw moeder ging hiertegen niet in beroep. Uit niets blijkt dan ook dat je niet samen met jouw moeder zou kunnen terugkeren naar Albanië. Hierbij kan nog aangestipt worden dat jouw grootouders jou en jouw moeder in het verleden jarenlang onderdak hebben verleend. Je hebt bovendien nog een tante langs moederskant met wie je goed overeen kwam en die je regelmatig zag in de periode dat je in Albanië verbleef (CGVS, p. 6). Gezien het vele contact dat je met je vader hebt (CGVS, p. 3), kan er aangenomen worden dat je vader je (financieel) zou kunnen helpen in Albanië indien dit vereist zou zijn. Uit niets blijkt dan ook dat je bij een terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op een netwerk om je te ondersteunen en/of op te vangen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopie van je paspoort, je volledige verlopen paspoort en de originele volmacht van N.M. (...) om met jou het vliegtuig te nemen van Albanië naar België zeggen louter iets over je identiteit en nationaliteit, zaken die niet ter discussie staan in deze beslissing. Je psychologisch verslag en de geluidsfragmenten werden hierboven reeds besproken. Dat je kampt met cysten verandert evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen omtrent een eventuele terugkeer naar Albanië. Ten overvloede kan hierbij aangestipt worden dat je voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de:

"Schending van artikel 48/3 tot 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van artikelen 2 en 8 van het EVRM,

Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn;

Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake (een aantal van) de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens stelt verzoekster, in hooforde, dat haar verhaal ten onrechte ongeloofwaardig werd bevonden en dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de motieven inzake de aan haar verweten tegenstrijdigheden, de contacten met haar grootouders, het gebrek aan bewijzen en de omissie in haar verklaringen bij de DVZ, doet verzoekster gelden:

“Verzoekster is naar België gekomen toen ze 12 jaar oud was. Zij heeft een moeilijk leven achter de rug, en werd van opvangsituatie naar opvangsituatie verscheept; Eerst leefde ze met haar ouders, dan weer opeenvolgend met haar grootouders in Albanië, haar tante in Griekenland en haar grootouders in Albanië; Men kan redelijkerwijze niet verwachten dat een kind van 12 jaar, alle feiten die aanleiding geven tot haar aanvraag tot bescherming, tot in de details en met de juiste datum en het exacte uur kan beschrijven, te meer daar haar jonge leven meer dan woelig kan genoemd worden.

Toch geeft verzoekster aan, dat zij verschillende keren geslagen werd, zelfs tot zij het bewustzijn verloor en dat zij zelfs naar het ziekenhuis moest gebracht worden omdat haar toestand zo slecht was; Op deze verklaring wordt niet verder ingegaan en deze wordt zelfs zeer gemakkelijk van de tafel geveegd;

Zelfs als verzoekster maar één keer het bewustzijn zou verloren hebben door de vele slagen die zij kreeg - quod non, is dit meer dan belangrijk genoeg om Verzoekster stelt dat ze documenten betreffende haar hospitalisatie bij haar grootmoeder liggen; er wordt niet gevraagd om te proberen, deze documenten bij het dossier te voegen;

Ook vermeldt verzoekster reeds tijdens het eerste interview bij DVZ, dat zij met psychologische problemen kampt; Er wordt tijdens echter niet ingegaan op deze psychologische problemen, die toch mee aan de basis van de aanvraag tot internationale bescherming liggen;

Het mag duidelijk wezen dat het gedrag van de grootvader, deze psychologische problemen mee veroorzaakt kunnen hebben; Hier wordt geen onderzoek naar gevoerd, en de psychologische problemen van verzoekster worden zeer gemakkelijk onder de mat geveegd;

Er is geen tegenspraak tussen het feit dat verzoekster mishandeld werd door haar grootvader, maar dat haar moeder toch contacten heeft met haar grootmoeder in Albanië. Men ziet is dysfunctionele families wel meer dat het zeer moeilijk is om de band zelfs met een gewelddadige ouder, door te knippen; telefonisch contact hebben met een (groot)ouder wil niet zeggen, dat het verstandig is om bij die (groot)ouder te gaan wonen en fysiek mishandeld te worden”.

Met betrekking tot de behandeling door haar vader, voert verzoekster aan:

“Het CGVS maakt er zich in de bestreden beslissing van af door te stellen dat de verklaringen van de moeder in diens aanvraag tot internationale bescherming ten aanzien van de gewelddadige partner - vader van verzoekster - niet geloofwaardig waren, om tot het besluit te komen dat de verklaringen van verzoekster ook niet geloofwaardig zijn;

Dit kan nauwelijks een ernstig onderzoek van de feiten genoemd worden;

Verzoekster heeft een eigen aanvraag gedaan tot internationale bescherming en deze aanvraag dient dan ook grondig onderzocht te worden met betrekking tot haar persoon, niet met betrekking tot de persoon of verklaringen van haar moeder deed met betrekking tot gewelddaden gepleegd ten opzichte van de moeder;

Een ernstig onderzoek dringt zich op; Zo zou het CGVS het "the State Agency for the Rights and Protection of the Child" te Albanië kunnen contacteren met de vraag een sociaal onderzoek uit te willen voeren”.

Verzoekster vervolgt:

“In hoofde van verzoekster is het besluit, dat het onderzoek naar haar verklaringen niet serieus gevoerd werd en dat haar verklaringen zelf niet ernstig genomen werden;

De verklaringen betreffende de verschillende gewelddaden en de fysische en psychologische impact van verzoekster worden niet onderzocht; Men krijgt de indruk als men de motivatie van de beslissing van het CGVS leest, dat de verklaringen van verzoekster zeer licht worden genomen en enigszins spottend onder de mat worden geschoven;

Nochtans verdienen gewelddaden, en de fysische en psychologische gevolgen van deze gewelddaden, een ernstig onderzoek;

Dit te meer daar verzoekster verklaart minstens één keer het bewustzijn verloren te hebben door slagen die haar grootvader haar toebreacht;

Zo wordt o.a. niet gevraagd om (medische) documenten, die verzoekster via haar grootmoeder zou kunnen krijgen, voor te leggen;

Er wordt verwezen naar de verklaringen van de moeder omtrent de gewelddaden waar de moeder slachtoffer van zou zijn; Verzoekster heeft jarenlang niet met haar moeder samengeleefd en weet niet wat er zich in haar vroege jeugd heeft afgespeeld tussen haar vader en haar moeder; De verklaringen van haar moeder zijn alleszins niet van die aard dat zij bevestigen dat niets zou gebeurd zijn

Er zouden van de zijde van de grootouders of de vader uit, als men verzoekster naar hen wil terugsturen, toch minstens garanties zouden moeten gegeven worden voor wat betreft de opvang en ten laste neming;

Men heeft deze grootouders en vader niet gecontacteerd om deze garantie te bekomen;

Ook werd er niet aan de Albanese overheid gevraagd om een onderzoek te doen naar de gezinssituatie ter plaatse en de economische en psychosociale omstandigheden waarin verzoekster leefde en de waarachtigheid van haar beweringen inzake het geweld gepleegd door vader en grootvader; Dergelijke onderzoek is het minimum dat men kan doen om zich ervan te verzekeren dat men de juiste beslissing neemt in verband met de bescherming van deze minderjarige”.

Aangaande de aan haar verweten tegenstrijdigheden in haar relaas, stelt verzoekster voorts:
“In casu, heeft het CGVS verzoekster op geen enkele wijze geconfronteerd met tegenstrijdigheden, en heeft ze haar niet de kans gegeven om zich nader te verklaren in verband met de niet-samenhangende elementen. Het betreft een verplichting, die niet gerespecteerd werd door het CGVS. In ieder geval, dient de zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS om tot bijkomend onderzoek over te gaan en verzoekster te verhoren met betrekking tot deze tegenstrijdigheden.”

Verzoekster geeft verder nog een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens stelt verzoekster, in ondergeschikte orde, dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij vangt haar betoog aan met enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van voormeld artikel en de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM en voert aan:

“In casu is verzoekster van mening dat Albanië nog steeds geen adequate bescherming kan bieden inzake problemen van huiselijk geweld op vrouwen en kinderen, en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van Albanië een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit.

Het is in casu van belang de exacte reikwijdte van de gebruikte wettelijke begrippen opnieuw te situeren, rekening houdend met de situatie in Albanië:

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar COI FOCUS: Albanië algemene situatie van 15 juni 2020 om te bewijzen dat er in Albanië maatregelen worden genomen om intra-familiaal geweld op te sporen en ertegenop te treden.

Echter vergeet men te vermelden dat in hetzelfde COI sttat, dat het “Huiselijk geweld blijft een acuut sociaal probleem” en dat “Het Amerikaanse ministerie van Binnenlandse Zaken ziet huiselijk geweld als een ernstig probleem in Albanië.”

Verder wordt vermeld dat: “Volgens het AHC (2020) blijft huiselijk geweld nog steeds problematisch. Het AHC stelt ook dat de preventie- en doorverwijzingsmechanismes niet altijd gewerkt hebben”

Men kan in casu verzoekster niet zo maar terugsturen naar een zonder voldoende rekening te houden met het risico op huiselijk geweld:

Zo werd o.a. Roemenië veroordeeld door het EHRM voor een schending van artikel 8 EVRM, daar waar het EHRM oordeelt dat de Roemeense rechtbanken onvoldoende rekening hebben gehouden met het ernstige risico dat de verzoekende kinderen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld bij hun terugkeer naar hun vader in Italië zouden lopen.

(...)

Rekening houdend met de bovenstaande elementen dient ook aan de Venezolanen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

Vervolgens stelt verzoekster, in uiterst ondergeschikte orde, dat het dossier naar verweerder moet worden teruggestuurd voor verder onderzoek.

In dit kader betoogt zij:

“Gezien bovenstaande elementen, acht verzoekster dat het CGVS zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is. Zij acht dan ook dat haar dossier, indien Uw raad dit nodig acht, teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verdere analyse.

Verder acht verzoekster dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zijn dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft, onder meer wat betreft de veiligheidssituatie van kinderen in Albanië en, in concreto, haar mogelijkheden van terugkeer naar haar land van herkomst.

Verder acht verzoekster dat verwerende partij zich beperkt tot het aanhalen van de formele beschermingsmechanismen die besproken worden in de ge-update COI Focus van 15 juni 2020, waarbij voorbij gegaan wordt aan het de met nadruk gebrachte boodschap, dat intrafamiliaal geweld nog steeds een zeer problematisch gegeven is en dat verzoekster een reël gevaar liep en zal lopen als zij ten gevolge van de afwijzing van haar beschermingsstatus in België, teruggestuurd wordt naar Albanië.

Hoe dan ook acht verzoekster dat de COI-Focus waarop de beslissing zich baseert, een andere situatie weergeeft dan de bestreden beslissing zelf en dat deze beslissing dus slecht gemotiveerd is (zie supra). In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid. Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Verzoekster op te roepen teneinde gehoord te worden;

Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

IN HOOFDORDE:

Verzoekster een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 Vreemdelingenwet

IN ONDERGESCHIKTE ORDE;

Verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 Vreemdelingenwet

IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE:

De vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoekster”.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient, waar verzoekster in haar voorliggende verzoekschrift vraagt om haar *“op te roepen teneinde gehoord te worden”*, vooreerst te worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat zij in het geheel niet preciseert of concretiseert waarom en waarover zij dan wel zou wensen te worden gehoord door de Raad, de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoekster en haar advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoekster had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten doen.

3.2. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt te dezen door verzoekster ook niet dienstig opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in de artikelen van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoekster geeft verder niet de minste concrete duiding bij de door haar aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Hoe dan ook dient inzake de aangevoerde schending van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekster zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud en de toepassing van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Voor zover je verklaarde dat je gek bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07/10/2021, p. 3, 7) moet worden opgemerkt dat je weliswaar een attest neerlegde waaruit blijkt dat je sinds 11 oktober 2021 psychologisch wordt opgevolgd maar hieruit blijkt op generlei wijze met welke psychologische problemen je kampt, wat de ernst ervan is, welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat je niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat je accuraat, concreet en uitgebreid op de je gestelde vragen kon antwoorden en gaf je aan het einde van het onderhoud ook aan alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 12). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoekster middels een verwijzing naar haar leeftijd op algemene wijze tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze zoals *in casu* een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoekster aangehaalde problemen en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zouden zijn geweest op haar verdere leven, ook wanneer rekening gehouden wordt met haar jonge leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters

geheugen te zijn gegrift, zodat haar jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en zodat weldegelijk mocht worden verwacht dat zij hierover in het kader van haar heden voorliggende verzoek om internationale bescherming op een gedegen wijze zou kunnen verhalen.

Waar verzoekster daarnaast opnieuw benadrukt dat zij met psychologische problemen kampt en verweerder verwijt dat op deze door haar aangehaalde psychische problemen niet werd ingegaan, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met dit betoog de inhoud van de voormelde motivering op loutere en aperte wijze miskent. Verzoekster kan met deze loutere en kennelijke miskenning van deze motieven bezwaarlijk volstaan om aan deze motieven afbreuk te doen.

Verzoekster toont op generlei wijze aan dat zij ten gevolge van haar voorgehouden psychologische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit het door verzoekster neergelegde attest, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, in het geheel niet dat zij zou kampen met psychologische problemen die van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Zo kan uit dit attest op generlei wijze worden afgeleid met welke psychologische problemen verzoekster precies zou kampen, welke de precieze aard en ernst van deze problemen zou zijn en welke impact deze problemen zouden hebben op verzoeksters dagdagelijkse functioneren. Nergens in dit attest wordt enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze problemen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoeksters vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Aldus wordt hierin nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken en/of aanleiding zouden kunnen of moeten geven tot het nemen van bijkomende steunmaatregelen.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychologische problemen en verweerder op algemene wijze te verwijten dat hierop niet werd ingegaan. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit de stukken zoals opgenomen in het dossier en met name de verklaringen die verzoekster aflegde bij de DVZ en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt bovendien dat de diverse onderhouds gesprekken die verzoekster had in de loop van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoekster tijdens de onderhouds gesprekken in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Verzoekster gaf, zoals verweerder met reden aanstipt in de bestreden beslissing, aan het einde van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS bovendien zelf aan dat zij alle vragen goed had begrepen. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch haar advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van haar persoonlijke onderhoud bij het CGVS en formuleerde zij hierover vervolgens geen opmerkingen in de voormelde zin ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat zij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van haar persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door haar beweerde psychische problemen.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat er te dezen nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin precificeert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden

moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.7. Eveneens wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven, en wordt door verzoekster niet betwist:

“Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat je afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van jouw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.8. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij er werd en zou vrees te worden mishandeld door haar grootouders en/of haar vader.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat, in zoverre verzoekster doet gelden dat *“ook aan de Venezolanen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend”* zou moeten worden, niet kan worden ingezien hoe dit *in casu* en gelet op verzoeksters herkomst van Albanië dienstig zou kunnen zijn. Derhalve kan worden aangenomen dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen ten gevolge van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoeksters advocaat en wordt deze verder niet in overweging genomen.

Inzake de concrete, door verzoekster aangevoerde problemen en vrees ten aanzien van Albanië, wordt in de bestreden beslissing voorts geheel terecht aangegeven dat verzoekster niet bij machte bleek om (de aanvang van) haar problemen op een spontane, doorleefde en geloofwaardige wijze te situeren in de tijd. De motieven hieromtrent luiden:

“Wat betreft je problemen met je grootouders slaagde je er niet in op coherente wijze uiteen te zetten wanneer deze slechte behandeling plaatsvond. Je beweerde dat je grootouders je slecht begonnen te behandelen ongeveer twee maanden voor je persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dit houdt evenwel weinig steek omdat je toen reeds in België verbleef (CGVS, p. 5).”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, was het, ook wanneer rekening wordt gehouden met haar jeugdige leeftijd, geenszins onredelijk om van verzoekster te verwachten dat zij bij benadering zou kunnen aangeven wanneer haar problemen en haar vrees zouden zijn ontstaan. Dat zij dit moment situeerde enkele maanden nadat zij toekwam in België, doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielmotieven.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd dat verzoekster hierover meermaals en ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegde. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Over de verwondingen die je opliep ten gevolge van de slagen van je grootvader zei je eerst dat je soms het bewustzijn verloor omwille van de slagen (CGVS, p. 5) en dat je grootmoeder je dan naar het ziekenhuis bracht waar je zei dat je ziek was (CGVS, p. 6). Je stelde echter onmiddellijk erna dat je eigenlijk nooit naar het ziekenhuis bent gegaan omwille van slagen (CGVS, p. 6). Later in het onderhoud bij het CGVS zei je dat je één keer bijna tien minuten lang het bewustzijn verloor in Albanië omwille van slagen van je grootvader en dat je denkt dat je toen naar een arts bent gegaan (CGVS, p. 11).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen mocht, ook indien rekening wordt gehouden met haar leeftijd, redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster op een eenduidige, consistente en coherente wijze zou kunnen aangeven hoe vaak zij bewusteloos zou zijn geslagen en of zij daarbij al dan niet een ziekenhuis en/of arts diende te bezoeken. Waar verzoekster doet gelden dat zij met deze tegenstrijdigheden had moeten worden geconfronteerd en zelfs verzoekt om op deze basis de bestreden beslissing te vernietigen om haar opnieuw te laten horen, dient verder te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster met de betreffende tegenstrijdigheden niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan van deze tegenstrijdigheden. Het vaststellen van dergelijke tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoekster overeenkomstig artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster ruimschoots de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Zij heeft deze mogelijkheid daarenboven benut. Zoals reeds werd aangegeven, kan haar uitleg voor deze tegenstrijdigheden daarbij geenszins overtuigen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts is het vreemd dat zowel jij als je moeder nog steeds op regelmatige basis contact onderhouden met je grootouders en hierbij over banale zaken spreken (CGVS, p. 7) ondanks het feit dat je je moeder hebt verteld over de slechte behandeling door je grootouders (CGVS, p. 5).”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Indien zij daadwerkelijk dermate ernstig werd mishandeld door haar grootouders dat zij met de hulp van haar moeder en haar tante haar land diende te ontvluchten, is het weldegelijk en kennelijk ongeloofwaardig dat zowel verzoeksters moeder als verzoekster op regelmatige basis contacten blijven onderhouden met deze grootouders en daarbij over banale zaken spreken.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Je bracht verder geen enkel concreet bewijs aan van de slechte behandeling door je grootouders. Je zei nochtans dat er bij je grootmoeder documenten liggen van je bezoeken aan het ziekenhuis (CGVS, p. 6). De geluidsfragmenten die je neerlegde, waren amper te begrijpen en hebben een zeer beperkte bewijswaarde aangezien de omstandigheden en het tijdstip waarop deze opnames gemaakt werden, onmogelijk te bepalen zijn.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat haar niet expliciet werd gevraagd om deze documenten neer te leggen, kan niet verklaren waarom zij geen bewijzen bijbracht van de beweerde slechte behandeling en ziekenhuisopname(s). Van verzoekster mocht, gelet op het bepaalde in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk ook indien hiernaar niet expliciet werd gevraagd weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij de betreffende medische documenten zou hebben neergelegd. Dit geldt nog des te meer nu zij werd bijgestaan door een advocaat, van wie aangenomen kan worden dat deze op de hoogte was van het belang van het neerleggen van dergelijke documenten. Bovendien kon ook van haar moeder worden verwacht dat deze op de hoogte was van het belang van dergelijke stukken aangezien deze moeder zich ook reeds een procedure internationale bescherming beriep. Dat verzoekster, minstens haar moeder en/of haar advocaat ook zelf op de hoogte was of waren van het belang van het neerleggen van dergelijke bewijzen, blijkt verder uit het gegeven dat verzoekster via haar advocaat wel een aantal andere bewijzen overmaakte aan verweerder. Verzoekster toont daarenboven niet aan dat zij na te zijn geconfronteerd met de voorliggende negatieve beslissing waarin haar een gebrek aan bewijzen wordt verweten alsnog enige poging zou hebben ondernomen om deze documenten te bekomen en legt deze tot op heden niet neer.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Tot slot moet nog aangestipt worden dat je deze problemen met je grootouders helemaal niet vermeldde toen je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd of er nog iets gebeurd was in Albanië nadat je moeder er vertrokken was. Je vermeldde toen enkel psychologische problemen (vragenlijst DVZ d.d. 08/07/2021, vraag 7) hetgeen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de problemen met jouw grootouders nogmaals ondermijnt.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zo zij haar land van herkomst daadwerkelijk had (moeten) verlaten omwille van de aangevoerde problemen en vrees, kon, ook rekening houdende met haar jeugdige leeftijd, worden verwacht dat zij hiervan bij de DVZ melding zou hebben gemaakt. Verzoekster deed dit echter niet. Integendeel gaf zij aan: *“Ik had psychologische problemen gekregen maar voor de rest niets”*.

Dat verzoekster dermate ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar grootouders, werpt eveneens een zware smet op de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar vader. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing daarenboven op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Betreffende jouw verklaringen dat je ook problemen kende met jouw vader – je verklaarde dat hij je in Griekenland geslagen heeft en dat je bij een terugkeer naar Albanië vreest dat dit opnieuw zal gebeuren (CGVS, p. 7 en 9) - kan er gewezen worden op volgende vaststellingen. Het feit dat de verklaringen van je moeder omtrent de (slechte) behandeling van je vader niet geloofwaardig waren, zet de

geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling. Daarnaast kan worden opgemerkt dat je vanuit België nog vier à vijf keer per week contact onderhoudt met je vader (CGVS, p. 3), hetgeen een houding is die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade ten overstaan van je vader. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de vrees voor jouw vader.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Dat verzoeksters moeder ook reeds ongeloofwaardige problemen aanhaalde met en ten onrechte liet uitschijnen dat zij negatief werd bejegend door verzoeksters vader, werpt weldegelijk een ernstige bijkomende smet op de geloofwaardigheid van verzoeksters eigen gezegden. Dat verzoekster vanuit België nog bijzonder frequent, vier tot vijf keren per week, contact onderhoudt met haar vader, kan, zoals verweerder terecht aanhaalt, bovendien totaal niet worden gerijmd met haar beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar vader. Gelet op het voorgaande, ontberen ook de door verzoekster aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van haar vader iedere geloofwaardigheid.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht aangegeven:

“Betreffende jouw verklaringen dat je niet in Albanië wil wonen omdat je weet dat je er niet welkom bent (CGVS, p. 11), kan er opgemerkt worden dat er in het kader van jouw moeders verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal geoordeeld werd dat ze niet aannemelijk had gemaakt dat ze geen beroep zou kunnen doen op een bereidwillig netwerk. Jouw moeder ging hiertegen niet in beroep. Uit niets blijkt dan ook dat je niet samen met jouw moeder zou kunnen terugkeren naar Albanië. Hierbij kan nog aangestipt worden dat jouw grootouders jou en jouw moeder in het verleden jarenlang onderdak hebben verleend. Je hebt bovendien nog een tante langs moederskant met wie je goed overeen kwam en die je regelmatig zag in de periode dat je in Albanië verbleef (CGVS, p. 6). Gezien het vele contact dat je met je vader hebt (CGVS, p. 3), kan er aangenomen worden dat je vader je (financieel) zou kunnen helpen in Albanië indien dit vereist zou zijn. Uit niets blijkt dan ook dat je bij een terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op een netwerk om je te ondersteunen en/of op te vangen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen verdere, dienstige argumenten aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende problemen met en vrees ten aanzien van haar grootouders en haar vader.

Zelfs indien aan deze problemen en vrees enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker hoegenaamd niet aantoot of aannemelijk maakt dat zij bij eventuele (verdere) problemen van huiselijk geweld verstoken zou riskeren te blijven van de bescherming van haar eigen, nationale autoriteiten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing en op basis van de voorliggende landeninformatie namelijk geheel terecht gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, je hebt niet aannemelijk gemaakt dat je in geval van een terugkeer naar Albanië bij problemen met jouw vader of, in zoverre hier geloof aan gehecht kan worden, met jouw grootouders niet zou kunnen rekenen op de hulp en de bescherming van de Albanese autoriteiten. Je deed immers nooit beroep op de autoriteiten om hulp of bescherming in te roepen voor jouw problemen (CGVS, p. 8 en 10). Je hoorde andere mensen zeggen dat de Albanese staat niet veel helpt en zag dat mensen in jouw wijk geen hulp kregen van de Albanese overheid maar hebt geen enkele concrete reden aangehaald waarom jij persoonlijk geen hulp zou kunnen krijgen van de Albanese overheid (CGVS, p. 12). Wat betreft eventuele problemen met je grootouders of met je vader blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent voorts dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence

against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht.

Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij vergenoegt zich er immers toe op selectieve wijze te citeren uit de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Dat huiselijk geweld in Albanië nog een wijdverspreid fenomeen is en dat er, onder meer op het vlak van de strijd tegen corruptie en georganiseerde misdaad, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de landeninformatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de door verweerder gehanteerde landeninformatie en zoals door verzoekster op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt bovendien eveneens en duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gezien de hoger gedane vaststellingen in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende problemen met en vrees ten aanzien van haar grootouders en haar vader, alsmede dat verzoekster hoe dan ook hoegenaamd niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat zij in dit kader verstoken zou riskeren te blijven van de bescherming van haar eigen, nationale autoriteiten, is het verwijt vanwege verzoekster dat verweerder nader onderzoek had moeten voeren en bijvoorbeeld garanties had

moeten vragen vanwege deze familieleden of ter plaatse onderzoek had moeten laten voeren door de Albanese autoriteiten te dezen verder niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoeksters verwijzing naar een arrest van het EHRM *in casu* niet dienstig. Verzoekster maakt de hoger gedane vaststellingen in acht genomen immers hoegenaamd niet aannemelijk dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen in de betreffende zaak.

De benevens de reeds hoger besproken documenten door verzoekster neergelegde stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters hoger aangehaalde psychologische problemen en haar overige medische problemen (met name de cysten) nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.10. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven enerzijds, en de vaststelling dat zij in het kader van deze beweerde problemen in haar eigen land hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden anderzijds, beroept verzoekster zich te dezen tot slot niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT